

Arrest

nr. 127 458 van 28 juli 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de vraag tot horen van 21 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VANMARCCKE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 18 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de partijen bij beschikking de grond werd meegegeed waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“Overeenkomstig artikel 39/81, zevende en vijfde lid van de vreemdelingenwet, “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie”, waarin “alle aangevoerde middelen worden samengevat”.

In casu bevat de synthesememorie enkel een letterlijke weergave van de middelen zoals opgenomen in het verzoekschrift.

Bij gebrek aan enige samenvatting van de middelen in de synthesememorie, dient het huidig beroep verworpen te worden.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 21 mei 2014 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 17 juni 2014, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 19 mei 2014 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld: *“VzP volhardt in het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift. Volgens VzP heeft RvS in arrest nr. 227 081 geoordeeld dat een letterlijke weergave in de synthesememorie van de middelen van het verzoekschrift het belang niet ontnemt; de wet voorziet dit niet. VzP stelt verder niet akkoord te gaan met de analyse van RvS en betoogt dat een herhaling van de middelen wel degelijk kan. VzP verwijst ten slotte naar de artikelen 6 en 13 van het EVRM. VwP sluit zich aan bij de beschikking.”.*

2.2 Artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesememorie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesememorie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.”

Artikel 39/81, zesde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de verzoekende partij geen synthesememorie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift in de door de verzoekende partij op 20 januari 2014 ingediende synthesememorie integraal wordt hernomen. De synthesememorie waarin het oorspronkelijk middel woord voor woord wordt herhaald, vormt evenwel geen synthesememorie *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*. Aangezien de verzoekende partij geen synthesememorie zoals bedoeld in artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet heeft neergelegd, dient het beroep te worden verworpen.

2.3.1 In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat een letterlijke weergave in de synthesememorie van de middelen van het verzoekschrift het belang niet ontnemt en in dit verband verwijst naar het arrest nr. 227 081 van de Raad van State van 10 april 2014, merkt de Raad op dat voornoemde beschouwing feitelijke grondslag mist. In de beschikking *d.d.* 19 mei 2014 wordt immers geenszins het ontbreken van het vereiste belang vastgesteld, maar wordt er integendeel op gewezen dat de door de verzoekende partij op 20 januari 2014 ingediende synthesememorie niet voldoet aan de

in artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet gegeven definitie van een synthesememorie en dat het beroep aldus dient te worden verworpen.

2.3.2 Voor zover de verzoekende partij stelt niet akkoord te gaan met de analyse van de Raad van State en betoogt dat een herhaling van de middelen wel degelijk kan, merkt de Raad op dat de Raad van State, als hogere rechter, bij de arresten nrs. 226 907 tot en met 226 912 van 27 maart 2014 en de arresten nrs. 227 080 en 227 081 van 10 april 2014 het volgende heeft geoordeeld: *“Artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet omschrijft de synthesememorie als een processtuk “waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”. Het begrip “samenvatten” kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd.”* en *“Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet en de sedert de wetwijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesememorie.”* De loutere omstandigheid dat de verzoekende partij het niet eens is met de duidelijke rechtspraak van de Raad van State doet hieraan geen afbreuk.

2.3.3 In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden van 4 november 1950, *BS* 19 augustus 1955, *err. BS* 29 juni 1961 (hierna: het EVRM), merkt de Raad op dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet vallen onder het toepassingsgebied van voormelde verdragsbepaling (EHRM, *Maaouia v. France*, 2000; RvS 16 januari 2001, nr. 92 285; VANDE LANOTTE J. en HAECK Y. (eds.), *Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar*, I, Antwerpen, Intersentia, 2004, 409). De verzoekende partij kan de schending van artikel 6 van het EVRM aldus niet met goed gevolg opwerpen.

2.3.4 In de mate waarin de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 13 van het EVRM, merkt de Raad op dat de vereiste van een samenvatting van de middelen als bedoeld in artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet geen ongeoorloofde beperking vormt van het recht op een effectief rechtsmiddel of van het recht op een effectief hoger beroep voor een nationale instantie, als bedoeld in artikel 13 van het EVRM. De Raad wijst erop dat het doel van de bewuste nationale regelgeving is een snelle en efficiënte afhandeling van de annulatieberoepen bij de Raad. Daardoor wordt de toegang voor de verzoekende partij tot de rechter niet disproportioneel verminderd. De verzoekende partij heeft immers de keuze tussen het afzien van de mogelijkheid om een synthesememorie in te dienen, waardoor uitspraak zal worden gedaan over haar middelen zoals uiteengezet in haar verzoekschrift tot nietigverklaring, of het gebruikmaken van de mogelijkheid om een synthesememorie in te dienen, waarbij zij echter aan de voorwaarde van het samenvatten van de middelen dient te voldoen. In het licht van de keuzemogelijkheid waarover de verzoekende partij beschikt en de doelstellingen van de wetgever, kan deze laatste voorwaarde niet als een overdreven formaliteit worden beschouwd (RvS 27 maart 2014, 226 907). De schending van artikel 13 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het beroep tot nietigverklaring dient, gelet op het feit dat de door de verzoekende partij op 20 januari 2014 ingediende synthesememorie niet voldoet aan de in artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet gegeven definitie van een synthesememorie, te worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

De griffier,

C. VAN DEN WYNGAERT

kamervoorzitter,

griffier.

De voorzitter,

A. DE SMET